

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 8. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346606896688/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

«Jamen jeg synes ogsaa, at Jorden er ny saadan under Bladene.»

Hun løb hen og tog sine Sko. – »Nu skal vi gaa. Kom nu, Kat!«

De løb begge langs med Aspargesbedene, hen over Mistbænkepladsen, saa fulgte de et lille Stykke den nordre Hovedgang; men dér forsvandt de lige med eet – ind i det nordre Hegn.

Der gik en lille Sti derind imellem de mørke Graner, klippet ud i Grenemassen og saa lav, at en voksen Mand ikke godt kunde gaa opret.

Herinde i det nordre Hegn havde det for Resten i den senere Tid været *Tivøden*. Her var de store Skove, som spærrede Passagen mellem Veneru og Vetteru. Og hvad der gjorde det saa underlig uhyggeligt herinde, var dette, at der jo i Grunden var sørgelige Sejre, som Kristian den Anden dengang havde vundet. Det stockholmske Blodbad blev dog Frugten af disse Sejre. Og det stockholmske Blodbad var jo den store, skjæbnesvangre Udaad i denne Konges Liv. – Men vildt havde Kampen raset paa disse Steder, og store Fjendringer havde Danskerne haft at overvinde, særlig de utallige «Braader» eller omvæltede Stammer, hvormed Svenskerne havde søgt at spærre Vejen for Fjenden, og som endnu læ i stor Mængde herinde.

Grantykningen endte; der kom en Lysning inde i Hegnet; der var aabent og solbeskinnet. Børnene stod og lyttede til en Solsorts Skvatten ovre i Rønnebærtræet. Nu kom den neden ud af Træets Krone, fløj skraat nedad mod Jorden og smuttede ind under en Busk. – Her havde netop ogsaa Sigurd Fofnertsøns staaet og lyttet efter Fuglestemmer, dengang han havde dræbt Ormen, og havde stegt dens Hjerter og smagt paa Blodet deraf. Der havde altid været saa fuldt af Fugle herinde i Rønnebærrønnen om Efteraaret, og ud paa Eftermiddagen, naar det begyndte at skumre, saa tudede og galede Uglerne og fløj lydlost over den aabne Plads.

Stien gik atter ind i Grantykning; og herinde, hvor Jorden var fugtig, selv i langvarigt Tørvejr, mellem de nøgne Granstammer, her løb Diget, som skilte Høllinggaards Have fra Præstegaardens Have; og hvor Stien løb over Diget, var dette helt traadt ned af Børnene fra de to Gaarde. – Men det var jo en betydningsfuld Grænse, denne, selv om man ikke lige straks mærkede Forskjellen, idet man gik over den. Det var dog ligesom to Riger, der her stødte sammen. – Her paa det mørke, ensomme Sted var nu ogsaa Grænsen mellem Evropa og Asien, disse to uhyre Verdensdele. Og dette Pas havde i lang Tid Na-